ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ δρόμος ποὺ ἀκολουθοῦσαν τώρα ἦταν στενὸς καὶ φανόταν σὰν κλεισμένος. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ἁπλωνόνταν ἀπέραντες δενδροστοιχίες καὶ τὰ κλαδιὰ τῶν γέριχων βελανιδιῶν σχημάτιζαν πράσινους θόλους πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τῶν δυὸ ἐφίππων.

Ὁ σὶρ Τζὼν εἶχε γίνει τώρα σκεπτικὸς καὶ στὸν παραμικρὸ κρότο ταρασσόταν. Ὁ Ρογῆρος παρετήρησε τὴν ταραχή του καὶ μὴ μπορῶντας νὰ τὴν ἐξηγήσει τὸν ἐρώτησε:

— Τί ἔχεις λοιπόν, βαρωνίσκε;

— Λεν ἔχω τιποτε! Τί θέλετε νἄχω; Μόνο ποὺ ὁ δρόμος αὐτὸς μοῦ φαίνεται ἀπαίσιος. Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς βρισκόμαστε σὲ κλεφτικα λημέρια. Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχη καταλληλότερος δρόμος ἀπ' αὐτὸν γιὰ κρεμασμα κακούργου!

— Ἤ γιὰ κρέμασμα κακούργου! πρόσθεσε εἰρωνικὰ ὁ νεανίας. Γιὰ δέστε, ἀλήθεια, τί ὡραία θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ κρεμαστῆ σ' αὐτὰ τὰ κλαδιά!... Ὅσο γιὰ τὸ κορτέρι ποὺ ἀναφέρατε πρὸ ὀλίγου, σὶρ Τζών, δὲν ὑπάρχει κανένας τέτοιος φόβος, γιατὶ σ' ἕνα τέταρτο τὸ πολὺ θἄμαστε στὴ Σκοτία.

Πρὶν ἀκόμα ὁ Ρογῆρος τελειώση τὴ φράσι του, ἕνα διαπεραστικὸ σφύριγμα ἀντήχησε στὸ δάσος καὶ καμμιὰ δεκαριὰ Σκῶτοι, ὁπλισμένοι μὲ μαχαίρια καὶ μὲ πιστόλια, πήδησαν στὸ δρόμο κι' ἀπόκλεισαν τὸ πέρασμα στοὺς δυὸ ἱππότες.

Ὁ Ρογῆρος ἀναγνώρισε μὲ τὴν πρώτη μετιὰ τοὺς χωρικοὺς ποὺ εἶχαν συναντήσει τὴν προηγουμενη ἡμέρα στὸ ξενοδοχεῖο καὶ γυρνῶντας πρὸς τὸ συνοδοιπόρο του φώναξε λυσσασμένα:

— Ἀ! τιποτένιε, μὲ πρόδωσες!..

— Ἔτσι ξέρω ἐγὼ νὰ ἐκδικοῦμαι τοὺς ἐχθρούς μου! ἀπάντησε ὁ βαρωνίσκος γλυστρῶντας ἀπ' τ' ἄλογό του καὶ ὁρμῶντας πρὸς τὸ μέρος τῶν ἐπιδρομέων. Δὲν σᾶς εἶχα πῆ ὅτι ἡ τελειταία παρτίδα θἄταν δική μου;

Ὁ Ρογῆρος ἄφησε τότε τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του, ἄρπαξε στὸ κάθε χέρι του ἀπὸ ἕνα πιστόλι κι' ἑτοιμάστηκε νὰ πυροβολήση κατὰ τῶν ἀντιπάλων του. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως εἶδε μὲ κατάπληξι ὅτι οἱ χωρικοὶ ξανάβαλαν ἥσυχα τὰ μαχαίρια στὶς θῆκες των καὶ τὰ πιστόλια στὶς ζῶνες. Συγχρόνως ἕνας ἀπ' αὐτοὺς προχώρησε μπροστὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους καὶ ἁπλώνοντας τὸ χέρι του πρὸς τὸ μέρος τοῦ νέου τοῦ εἶπε:

— Ἀντικόμη Κίλσυθ! Καλῶς ἤρθατε στὸν τόπο μας! Οἱ πιστοὶ ὑπήκοοι τῆς βασιλίσσης τῆς Σκωτίας σᾶς ὑποβάλλουν τὰ σέβη των!

— «Μήπως εἶνε καμμιὰ παγίδα καὶ θέλουν νὰ μὲ γελάσουν;» συλλογίστηκε ὁ Ρογῆρος.

Ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔμεινε καιρὸς νὰ σκεφτῆ περισσότερο, γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας ἄλλος ἀπ' τὴ συνάθροισι φώναξε τὸ καθιερωμένο σύνθημα τῶν ὁπαδῶν τῆς Στοῦαρτ:

— Γαλλία! Πίστις!

Ὁ Ρογῆρος ἔβγαλε πειὰ κάθε ὑποψία ἀπ' τὸ νοῦ του καὶ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ χωρικοῦ μ' ἐμπιστοσύνη.

— Εἶμαι ὁ Μὰκ Γρηγόρης Φέργουρσον, δήμαρχος τῆς Ἀβερδεύης, πρόσθεσε ἐκεῖνος, κι' ὅλοι ὅσους βλέπετε ἐδῶ εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ χύσωμε τὸ αἷμα μας ὥς τὴ στερνὴ σταλαγματιά, γιὰ τὴν ἀγατημένη μας βασίλισσα!

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ σὶρ Τζὼν Τρουῆμφ, κερανιόβλητος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ περιπέτεια, εἶχε ἀρχίσει νὰ τρέμη. Τὰ δόντια του χτυποῦσαν ἀπὸ τὸ φόβο του, σὰν νἄχε ρίγος πυρετοῦ... Κατάχλωμος σὰν πεθαμένος, μουσκεμμένος ἀπ' τὸν ἱδρῶτα, ἐκύτταζε μιὰ τὸν ἀντικόμητα καὶ μιὰ τοὺς Σκώτους, προμαντεύοντας τὸ οἰκτρὸ τέλος ποὺ τὸν περίμενε ὕστερα ἀπὸ τόσες ραδιουργίες, δολοπλοκίες καὶ προδοσίες του.

Ἔξαφνα τέσσερες ρωμαλέοι ἄνδρες τὸν ἄρπαξαν καὶ τὸν ἔδεσαν, χωρὶς νὰ φέρη ἀντίστασι, ἐλπίζοντας ἴσως ὅτι μὲ τὸ μισοκακόμοιρο ὕφος του θὰ ἀφόπλιζε τοὺς δρεσιβίους φίλους τοῦ Ρογήρου.

— Ἀντικόμη Κίλσυθ, εἶπε ἕνας ἀπ' τοὺς χωρικούς. Ξέρετε ὅτι ὁ ἄνανδρος σύντροφός σας σᾶς ἐπρόδωσε χτὲς σ' ἐμᾶς, νομίζοντας ὅτι εἶχε νὰ κάνη μ' ἐχθρούς σας;

— Τὸ ξέρω, φίλοι μου, ἀπάντησε ὁ νέος. Παραξενεύομαι μονάχα πὼς δὲν μὲ πρόδωσε νωρίτερα. Φαίνεται ὅτι δὲν τοῦ ἐδόθη κατάλληλη εὐκαιρία...

— Καὶ τώρα τί θέλετε νὰ τὸν κάνουμε;

— Ὅ,τι σᾶς ἀρέσει.

Ὁ δήμαρχος τῆς Ἀβερδεύης ἔκανε τότε μιὰ χαρακτηριστικὴ χειρονομία κι' ἀμέσως ἕνας ἀπὸ τοὺς παρισταμένους ξετύλιξε γρήγορα γρήγορα ἕνα σχοινί, ποὺ εἶχε ζωσμένο στὴ μέση του, καὶ πρὶν περάση ἕνα λεπτὸ ὁ Τζὼν Τρουῆμφ βρισκόταν κρεμασμένος ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ γῆ καὶ τὸν οὐρανό, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα κλαδιά, γιὰ τὰ ὁποῖα τοῦ εἶχε μιλήσει ὁ Ρογῆρος.

Ὁ Ροβέρτος Κὲρ ἔλαβε μιὰ μέρα ἕνα γράμμα...

Μετὰ τὴ συνοπτικὴ αὐτὴ διαδικασία καὶ τὴν ἐπακολουθήσασα ἐκτέλεσι, ὁ Φέργουρσον ζήτησε ἀπὸ τὸ Ρογῆρο πληροφορίες γιὰ τὴν ἄτυχη βασίλισσα καὶ κατόπιν τὸν ἀποχαιρέτησαν καὶ τοῦ εὐχήθηκαν καλὸ ταξείδι.

Γιὰ νὰ μὴ ἀνυπομονοῦν οἱ ἀναγνῶστες, τοὺς πληροφοροῦμε τώρα ὅτι ὁ σὶρ Θωμᾶς Χόβαρτ, ὁ τέταρτος δοὺξ τοῦ Νορφόλκ, παρ' ὅλη τὴ λάμψη τοῦ ὀνόματός του, παρ' ὅλα τὰ διαβήματα τῶν φίλων του, παρ' ὅλη τὴν ἐπιρροὴ τῆς ἐπιφανοῦς οἰκογενείας του, κατεδικάσθη σὲ θάνατο καὶ ἀποκεφαλίστηκε, γιὰ τὴν ἀπόπειρα ποὖκαμε νὰ ἐλευθερώση τὴν Μαρία Στοῦαρτ.

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

Ἂς ἀφήσουμε τώρα γιὰ λίγο τὸν Ρογῆρο κι' ἂς ἐπανέλθουμε στοὺς ἄλλους ἥρωας τῆς ἱστορίας αὐτῆς καὶ πρὸ πάντων στὸν σατανικὸ Ροβέρτο Κέρ.

Ὅπως ξέρετε, ὁ Κοντόσταυλος Μοντμορενσύ, θέλοντας νὰ ἀνταμείψη τὶς ὑπηρεσίες τοῦ γραμματέως του, τοῦ παρεχώρησε τα κτήματα ποὺ ἀνῆκον στὸν Τρεμιὲ κι' ἔπειτα στὴν κόρη ἐκείνου καὶ στόν ἄτυχο σύζυγό της, τὸν Διονύσιο Γενναῖο.

Κατὰ τὴν ἄνοιξι λοιπὸν τοῦ 1562 ὁ Ροβέρτος Κέρ, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνει πειὰ μέγας καὶ πολύς, ἔλαβε μιὰ μέρα ἕνα γράμμα, διὰ τοῦ ὁποίου τὸν εἰδοποιοῦσαν ὅτι ἔπρεπε νὰ μεταβῆ γιὰ μιὰ-δυὸ μέρες στὸ σπίτι τοῦ Τρεμιέ, ποὺ τόσο ἄτιμα τὸ εἶχε ἀποχτήσει, γιὰ νὰ ἐπιβλέψη σὲ μερικὲς ἐπιδιορθώσεις, ποὺ ἐγίνοντο σ' αὐτό. Ὁ Ροβέρτος ἐπῆγε πράγματι καὶ ὅταν ἐνύχτωσε μπῆκε νὰ κοιμηθῆ στὸ θάλαμο, ὅπου ἔμεναν ἄλλοτε οἱ δυὸ ἄτυχοι σύζυγοι καὶ ὅπου τὰ ἔπιπλα εἶχαν μείνει ἀνέπαφα ἀπὸ τὴν φριχτὴ ἡμέρα τοῦ θανάτου των.

Ξαπλώθηκε ἀπάνω στὸ μαῦρο δρύινο κρεββάτι τοῦ μαρτυρικοῦ ζεύγους καὶ κατὰ τὶς δέκα, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς σκέψεις, κατόρθωσε ἐπὶ τέλους νὰ ἀποκοιμηθῆ.

Μὰ σὲ λίγο ξύπνησε ἀπότομα ἀπὸ ἕναν ἔλαφρό, ἀλλὰ εὐκρινῆ κρότο ποὺ εἶχε ἀκούσει ἀποπάνω του.

Ἀνασηκώθηκε εὐθὺς ἀπ' τὸ κρεββάτι του καὶ προσπάθησε ν' ἀκούση καλύτερα...

Ἐπρόσεξε καλύτερα κι' ἀντελήφθη ὅτι στὸ ἐπάνω πάτωμα ἀκουγόταν ἕνας ἀνάλαφρος, φευγαλέος, σχεδὸν ἀνεπαίσθητος βηματισμός.

Ὁ Ροβέρτος ἤξερε πὼς ἦταν ὁλομόναχος στὸ σπίτι καὶ φοβήθηκε. Στὴν ἀρχὴ ὑπόθεσε πὼς θἄταν κανένας κλέφτης κι' ἔφερε τὸ χέρι του στὸ προσκέφαλο, κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶχε βάλει δυὸ πιστόλια.

(Ἀκολουθεῖ)